

DOMSTOLENS DOM (femte avdelningen)
den 18 mars 1999 *

I mål C-59/97,

Republiken Italien, företrädd av professor U. Leanza, chef för utrikesministeriets avdelning för diplomatiska tvister, i egenskap av ombud, biträdd av G. De Bellis, avvocato dello Stato, delgivningsadress: Italiens ambassad, 5, rue Marie-Adélaïde, Luxemburg,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av juridiske rådgivaren E. de March, i egenskap av ombud, delgivningsadress: rättstjänsten, Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

svarande,

angående en talan om delvis ogiltigförklaring av kommissionens beslut 96/701/EG av den 20 november 1996 om ändring av beslut 96/311/EG om avslut av medlemsstaternas räkenskaper avseende utgifter som finansieras genom garantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ) för räkenskapsåret 1992 samt vissa utgifter för räkenskapsåret 1993 (EGT L 323, s. 26),

* Rättegångsspråk: italienska.

meddelar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

sammansatt av ordföranden på första avdelningen P. Jann, tillförordnad avdelningsordförande på femte avdelningen, samt domarna C. Gulmann, D. A. O. Edward, L. Sevón och M. Wathelet (referent),

generaladvokat: S. Alber,
justitiesekreterare: byrådirektören L. Hewlett,

med hänsyn till förhandlingsrapporten,

efter att parterna har avgivit muntliga yttranden vid sammanträdet den 18 juni 1998,

och efter att den 17 september 1998 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

- 1 Republiken Italien har genom ansökan, som inkom till domstolens kansli den 11 februari 1997, med stöd av artikel 173 första stycket i EG-fördraget väckt talan om delvis ogiltigförklaring av kommissionens beslut 96/701/EG av den 20 november 1996 om ändring av beslut 96/311/EG av den 10 april 1996 om avslut av medlemsstaternas räkenskaper avseende utgifter som finansieras genom garantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ) för räkenskapsåret 1992 samt vissa utgifter för räkenskapsåret 1993 (EGT L 323, s. 26, nedan kallat det ifrågasatta beslutet).

- 2 Sökanden har yrkat att det ifrågasatta beslutet skall ogiltigförklaras i den del som kommissionen har förklarat att ett belopp om 11 934 331 913 LIT, avseende konsumtionsstöd för olivolja för räkenskapsåret 1992, inte skall belasta EUGFJ. Denna finansiella justering avser 82 fall i vilka stödbelopp har utbetalats i förskott och enligt kommissionens uppfattning felaktigt, eftersom de förskotterade stödbeloppen inte längre täcktes av giltiga säkerheter och de nationella myndigheterna ännu inte fått tillbaka ifrågavarande belopp från mottagarna.

Gemenskapsbestämmelserna

- 3 De grundläggande reglerna om den gemensamma organisationen av marknaden för oljor och fetter återfinns i rådets förordning (EEG) nr 136/66 av den 22 september 1966 om den gemensamma organisationen av marknaden för oljor och fetter (EGT 172, s. 3025; svensk specialutgåva, område 3, volym 1, s. 167).
- 4 Artikel 11 i förordning nr 136/66 utgör grunden i stödsystemet som syftar till att främja konsumtionen av olivolja som framställs och säljs i gemenskapen. I artikel 11, i dess lydelse enligt rådets förordning (EEG) nr 1917/80 av den 15 juli 1980 (EGT L 186, s. 1; svensk specialutgåva, område 3, volym 12, s. 62) och rådets förordning nr 2210/88 av den 19 juli 1988 (EGT L 197, s. 1; svensk specialutgåva, område 3, volym 27, s. 31), som var gällande vid tiden för de faktiska omständigheterna i målet, föreskrivs följande:

”1. Om produktionsriktpriiset minskat med produktionsstödet är högre än det representativa marknadspriset för olivolja skall ett konsumtionsstöd beviljas för olivolja som produceras och släpps ut på marknaden i gemenskapen. Stödet skall motsvara skillnaden mellan dessa två belopp.

...”

- 5 De allmänna regler om konsumtionsstöd för olivolja som var tillämpliga under regleringsåret 1991/1992 fastställdes av rådet i förordning (EEG) nr 3089/78 av den 19 december 1978 (EGT L 369, s. 12; svensk specialutgåva, område 3, volym 10, s. 152), senast ändrad genom rådets förordning (EEG) nr 3461/87 av den 17 november 1987 (EGT L 329, s. 1; svensk specialutgåva, område 3, volym 24, s. 188).

- 6 Enligt artikel 1 i förordning nr 3089/78 ges konsumtionsstödet för olivolja endast till godkända förpackningsfabriker för olivolja. Villkoren för nämnda godkännande anges i artikel 2 i förordningen. Enligt artiklarna 5 och 6.2 uppstår rätten till konsumtionsstödet när olivoljan lämnar förpackningsfabriken, som inom viss tid skall lämna in en ansökan.

- 7 I artikel 7 i förordning nr 3089/78 beskrivs den kontroll som medlemsstaterna skall utföra:

”Medlemsstaterna skall upprätta ett kontrollsystem för att säkerställa att den produkt för vilken ansökan om stöd har lämnats in berättigar till detta stöd

...”

- 8 I artikel 8 i samma förordning föreskrivs följande:

”Stödet skall betalas ut när det kontrollorgan som utsetts av den medlemsstat där förpackningen äger rum har kontrollerat att villkoren för beviljande av stöd är uppfyllda.

Stödbeloppet får dock betalas ut så snart ansökan om stöd har lämnats in, förutsatt att tillräcklig säkerhet har ställts.”

- 9 De tillämpningsföreskrifter för systemet för konsumtionsstöd för olivolja som var tillämpliga i början av regleringsåret 1991/1992 anges i kommissionens förordning (EEG) nr 2677/85 av den 24 september 1985 (EGT L 254, s. 5, svensk specialutgåva, område 3, volym 19, s. 165, nedan kallad förordning nr 2677/85), senast ändrad genom förordning (EEG) nr 571/91 av den 8 mars 1991 (EGT L 63, s. 19; svensk specialutgåva, område 3, volym 36, s. 202).
- 10 Enligt artikel 9.3 i förordning nr 2677/85 skall medlemsstaterna utbetala stödet inom 150 dagar från den dag då ansökan ingavs. I artikel 11 i samma förordning, i dess lydelse enligt artikel 1 punkt 19 i förordning nr 571/91, föreskrivs emellertid att stödbeloppet under vissa förutsättningar kan utbetalas i förskott:

”1. Stödbeloppet skall förskottas till den berörda parten så snart denne överlämnar en ansökan om stöd, tillsammans med ett intyg som visar att en säkerhet motsvarande stödbeloppet har ställts.

2. Säkerheten skall ställas av ett företag som uppfyller de kriterier som fastställs av den medlemsstat till vilken ansökan om stöd inlämnas. Säkerheten skall vara giltig i minst sex månader.

3. Säkerheten skall frisläppas så snart som den behöriga myndigheten i medlemsstaten har godkänt rätten till stöd för de kvantiteter som anges i ansökan.

Om rätt till stöd inte erkänns i fråga om alla eller delar av de kvantiteter som anges i ansökan, skall säkerheten vara förverkad i proportion till de kvantiteter som inte uppfyllde villkoren för stöd.

Det organ som ansvarar för kontrollen av rätten till stöd skall till det utbetalande organet varje månad anmäla resultaten av sina undersökningar i fråga om godkännande av rätt till stöd för varje godkänt företag.

...”

- 11 Artikel 12.1 i förordning nr 2677/85 innehåller närmare föreskrifter om de kontroller som avses i artikel 7 i förordning (EEG) nr 3089/78 för att säkerställa att produkten i fråga berättigar till det sökta stödet. Vidare föreskrivs i artikel 12 följande:

”2. Om något tvivel uppstår vad beträffar riktigheten i de upplysningar som lämnats i ansökan om stöd, skall medlemsstaterna uppskjuta utbetalning av stödet för den kvantitet av olivolja som är föremål för kontroll och vidta alla de åtgärder som är nödvändiga för att säkerställa återvinning av det stöd som kan visa sig ha blivit felaktigt beviljat och säkerställa inbetalningen av eventuella böter. ...

3. ...

Det till medlemsstaten inbetalade beloppet skall avräknas från de fordringar som den utbetalande byrån eller medlemsstatens myndigheter har ställt på Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket.”

- 12 I artikel 29 i kommissionens förordning (EEG) nr 2220/85 av den 22 juli 1985 om gemensamma tillämpningsföreskrifter för systemet med säkerheter för jordbruksprodukter (EGT L 205, s. 5; svensk specialutgåva, område 3, volym 19, s. 55) sägs slutligen följande:

”När den behöriga myndigheten får kännedom om omständigheter som medför att säkerheten förverkas helt eller delvis skall myndigheten utan dröjsmål kräva betalning av det förverkade beloppet av den part som är skyldig att uppfylla förpliktelsen med en frist på upp till 30 dagar från den dag då kravet meddelas.

Om betalning inte har skett inom denna period skall den behöriga myndigheten utan dröjsmål

...

b) kräva betalning av borgensmannen ...”

- 13 I förordning (EEG) nr 729/70 av den 21 april 1970 om finansiering av den gemensamma jordbrukspolitiken (EGT L 94, s. 13; svensk specialutgåva, område 3, volym 3, s. 23) fastställde rådet reglerna för gemenskapens finansiering av intervention för att stabilisera jordbruksmarknaderna. Enligt artikel 3 i förordningen skall EUGFJ:s garantisektion finansiera sådan intervention för att stabilisera jordbruksmarknaderna som görs i enlighet med gemenskapsbestämmelserna inom ramen för den

gemensamma organisationen av jordbruksmarknaderna. Enligt artikel 5.2 b i förordning nr 729/70 skall kommissionen på grundval av årsredovisningen och nödvändiga underlag för granskning och godkännande, vilka tillställs av medlemsstaterna, granska och godkänna årsredovisningen för de nationella myndigheterna och organen avseende deras utgifter.

- 14 I kommissionens förordning (EEG) nr 1723/72 av den 26 juli 1972 om avslut av räkenskaper för garantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EGT L 186, s. 1) föreskrivs i artikel 1.3, som lagts till genom förordning (EEG) nr 422/86 av den 25 februari 1986 (EGT L 48; s. 31; svensk specialutgåva, område 3, volym 20, s. 106) följande:

”Ytterligare uppgifter får lämnas in till kommissionen inom en tidsfrist som kommissionen skall fastställa med särskild hänsyn till hur mycket arbete som krävs för att lämna de aktuella uppgifterna. Om inte uppgifterna lämnas inom den fastställda tidsfristen, skall kommissionen fatta beslut på grundval av de uppgifter den har tillgång till vid utgången av tidsfristen, utom i de fall då förseningen beror på särskilda omständigheter.”

Twisten

- 15 Vid avslutet av räkenskaperna för räkenskapsåret 1992 konstaterade kommissionen att de italienska myndigheterna utförde kontrollerna med betydande förseningar och inte innehöll säkerheterna för de förskottrade stödbelopp som betalats ut felaktigt. Kommissionen uppmanade därför den 24 september 1993 de italienska myndigheterna att översända följande handlingar avseende konsumtionsstödet för olivolja för räkenskapsåret 1992: en förteckning över genomförda utbetalningar, specificerade för varje regleringsår och företag, med uppgift om de avsedda kvantiteterna, förteckning över indrivna belopp, förteckning över de företag mot vilka

har väckts talan och förteckning över de företag som står under kontroll av Guardia di Finanza.

- 16 Den behöriga nationella myndigheten (Azienda di Stato per gli Interventi nel Mercato Agricolo, "AIMA", som senare blev Ente per gli Interventi nel Mercato Agricolo, "EIMA") besvarade denna uppmaning den 19 november 1993 genom att skicka följande handlingar: en förteckning över genomförda utbetalningar, specificerade för varje regleringsår och företag, med uppgift om de avsedda kvantiteterna, förteckning över indrivna belopp, förteckning över de företag som avsågs i ett delgivningsprotokoll av Agecontrol (det nationella organ som ansvarar för kontrollen av rätten till stöd) och av Guardia di Finanza, förteckning över de företag hos vilka Agecontrol inte kunnat utföra kontrollerna och förteckning över de företag som fortfarande står under Agecontrols kontroll.
- 17 Genom skrivelse av den 29 juli 1994 underrättade EUGFJ:s administration de italienska myndigheterna om att den, på grundval av de uppgifter som sagda myndigheter hade tillställt EUGFJ i skrivelse av den 19 november 1993, hade föreslagit att för räkenskapsåret 1992 företa en negativ finansiell justering med 17 149 929 432 LIT, vilket skulle motsvara summan av de stödbelopp som enligt Agecontrols fastställanden hade betalats ut felaktigt.
- 18 Den 30 september 1994 översände de italienska myndigheterna en förteckning över de belopp som under tiden hade återbetalats till dem och som de ansåg skulle dras av från den finansiella justering som EUGFJ:s administration hade föreslagit.
- 19 Med stöd av artikel 1.3 i förordning nr 1723/72, enligt vilken kommissionen kan fastställa en tidsfrist inom vilken medlemsstaterna får lämna in ytterligare uppgifter, bestämde kommissionen i beslut av den 13 januari 1995, som delgavs Italien den 16 januari 1995, att varje kompletterande uppgift från medlemsstaterna som skulle

visa sig vara nödvändig för att fatta beslutet om avslut av räkenskaperna för räkenskapsåret 1992 skulle vara kommissionen till handa senast den 28 februari 1995.

- 20 Vid utgången av denna tidsfrist hade EUGFJ:s administration, förutom de uppgifter som meddelats den 30 september 1994, inte erhållit några kompletterande uppgifter. Den underrättade därför, genom skrivelse av den 15 juni 1995, de italienska myndigheterna om att den på grundval av skriftväxlingen och de tillgängliga handlingarna hade uppskattat den finansiella justeringen avseende konsumtionsstöd för olivolja för räkenskapsåret 1992 till 11 934 331 913 LIT, vilket skulle motsvara summan av de stödbelopp som hade betalats ut felaktigt och ännu inte indrivits. Detta justeringsbelopp har räknats fram genom att från det sammanlagda belopp som AIMA meddelat i skrivelsen av den 19 november 1993 (det vill säga 17 149 929 432 LIT) dra av det belopp som under tiden hade indrivits och meddelats av EIMA i skrivelsen av den 30 september 1994 (5 215 597 519 LIT).
- 21 Genom skrivelse av den 6 juli 1995 informerade kommissionen, i enlighet med artikel 1.1 a i kommissionens beslut 94/442/EG av den 1 juli 1994 om ett förlikningsförfarande i samband med räkenskapsavslutet för garantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ) (EGT L 182, s. 45; svensk specialutgåva, område 3, volym 59, s. 78), de italienska myndigheterna officiellt om att de utgifter om 11 934 331 913 LIT som Republiken Italien hade uppgett under rubrik 1220 (konsumtionsstöd för olivolja) inte kunde finansieras av garantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ) för räkenskapsåret 1992.
- 22 Genom skrivelse av den 18 september 1995 vände sig de italienska myndigheterna till förlikningsorganet beträffande nämnda finansiella justering. De bestred denna justering och gjorde därvid särskilt gällande att vissa belopp under tiden hade indrivits och överförts till EUGFJ.
- 23 Kommissionen lämnade sina synpunkter på förlikningsbegäran till förlikningsorganets ordförande i en anmärkning av den 9 november 1995. Kommissionen gjorde gällande att den vid avslutet av räkenskaperna för räkenskapsåret 1992 hade tagit

hänsyn till de belopp som indrivits fram till den 30 september 1994, varvid kommissionen hänvisade till de italienska myndigheternas skrivelse samma dag. Kommissionen tillade att varje belopp som indrivits senare och som, för räkenskapsåret 1992 var föremål för finansiella justeringar genom EUGFJ:s administration, skulle överföras till den nationella budgeten, eftersom EUGFJ:s administration inte förfogade över de medel som var nödvändiga för att sätta sig i AIMA:s redovisningsenhets ställe.

24 I skrivelse av den 17 januari 1996 informerade kommissionen de italienska myndigheterna om att den var beredd att, för räkenskapsåret 1995, ta hänsyn till sådana belopp som var föremål för finansiella rättelser för räkenskapsåren 1991 och 1992 och som under tiden indrivits av AIMA och överförts till EUGFJ före den 15 oktober 1995. I sina slutsatser har kommissionen anfört följande:

- De begärda upplysningarna och handlingarna skulle vara EUGFJ:s administration till handa senast den 29 februari 1996.
- Om de erforderliga klargörandena eller bevisen saknas, eller om bevisen visar sig vara otillräckliga för att EUGFJ:s administration skall kunna försäkra sig om att ifrågavarande belopp verkligen har återbetalats till dem, kan beloppen i fråga inte beaktas.
- Alla andra indrivna belopp som var föremål för finansiella justeringar genom EUGFJ:s administration för räkenskapsåren 1991 och 1992 skulle överföras till den nationella budgeten, eftersom EUGFJ:s administration inte längre kunde sätta sig i AIMA:s redovisningsenhets ställe.

25 Den 19 januari 1996 presenterade förlikningsorganet sin slutrapport i ärende 95/IT/021. I denna påpekades att kommissionen hade förklarat sig vara villig att beakta de belopp som betalats till EUGFJ fram till den 15 oktober 1995, samtidigt

som förlikningsorganet uppmanade parterna att vidmakthålla förbindelserna för att sinsemellan finna en lösning på de oavgjorda frågorna.

- 26 Den 29 februari 1996 informerade de italienska myndigheterna kommissionen om att de inte kunde hålla fristen den 29 februari 1996, som hade meddelats i skrivelsen av den 17 januari 1996, eftersom de beräkningar och dubbelkontroller som skulle utföras var mycket komplicerade. De italienska myndigheterna begärde därför att fristen skulle förlängas till den 31 mars 1996.
- 27 I skrivelse av den 11 mars 1996 svarade kommissionen att den accepterade en förlängning av fristen för mottagande av de begärda handlingarna till den 31 mars 1996. Samtidigt preciserade kommissionen emellertid att den inte skulle beakta någon handling som ingavs efter detta datum.
- 28 Kommissionen har hävdats att den därefter erhöll flera kopior av ett faxmeddelande från de italienska myndigheterna den 29 mars 1996, varav framgick att uppgifterna om dagen för överföring till EUGFJ endast kunde lämnas angående vissa belopp.
- 29 I skrivelse av den 2 maj 1996 meddelade EUGFJ:s administration att den på grundval av de tillställda uppgifterna för räkenskapsåret 1995 skulle företa en positiv finansiell justering till Italiens förmån med 743 129 209 LIT, motsvarande sex fall, så snart kommissionen försäkrat sig om att beloppen i fråga verkligen hade överförts till EUGFJ.
- 30 Den 20 november 1996 fattade kommissionen beslut 96/701 om avslut av medlemsstaternas räkenskaper (det ifrågasatta beslutet). På grundval av de upplysningar som kommissionen tillställts före den 28 februari 1995 — den tidsfrist som den hade fastställt i sitt beslut av den 13 januari 1995 — bekräftade kommissionen i beslut 96/701 att den för räkenskapsåret 1992 skulle företa en finansiell justering med 11 934 331 913 LIT, avseende konsumtionsstöd för olivolja, såsom också har angetts

i punkt 4.7.3.1 i den sammanfattande rapporten om kontrollresultaten för EUGFJ:s avslut av räkenskaper beträffande garantisektionen (kommissionens handling av den 27 mars 1996, VI/6355/95 slutligt).

- 31 Den 11 februari 1997 väckte Republiken Italien talan om delvis ogiltigförklaring av detta beslut. Talan avsåg den del i beslutet som rörde den ovannämnda finansiella justeringen.

Talan

- 32 Den italienska regeringen har bestritt att bestämmelserna i punkt 4.7.3.1 i kommissionens sammanfattande rapport är korrekta. Där anges att den finansiella justeringen om 11 934 331 913 LIT avser 82 fall i vilka konsumtionsstöd för olivolja felaktigt har utbetalats till italienska företag. Stödbeloppen i fråga är enligt rapporten inte längre täckta av giltiga säkerheter och de nationella myndigheterna har ännu inte indrivit ifrågakvarande belopp hos mottagarna. I de av kommissionen åsyftade fallen har, i motsats till vad denna hävdar, de förskotterade stödbeloppen dels redan indrivits och överförts till EUGFJ, dels är de fortfarande täckta av säkerheter. Den behöriga nationella myndigheten (AIMA) har nämligen hela tiden handlat i enlighet med bestämmelserna i artikel 11 i förordning nr 2677/85 beträffande säkerheter. Enligt den italienska regeringen har de omtvistade beloppen alltså utbetalats i överensstämmelse med reglerna för den berörda sektorn, varför kommissionen enligt artikel 3 i förordning nr 729/70 borde ha godkänt att de finansieras genom EUGFJ.
- 33 Den första grund som den italienska regeringen har anfört består av två delar. Den första delgrunden rör olika företag som avses i sju av de 82 fall som tas upp i den sammanfattande rapporten. Enligt den italienska regeringen har de konsumtionsstödbelopp för olivolja som förskotterats till dessa företag, i motsats till vad kommissionen hävdar, indrivits av de nationella myndigheterna för att överföras till EUGFJ. Det handlar om följande belopp: 75 808 299 LIT avseende företaget Val-

dolio, 37 632 125 LIT avseende företaget P. I. O., 533 877 675 LIT avseende företaget Certo C., 90 938 022 LIT avseende företaget Ol. F. Ili di Sensi (som utgör den del som har indrivits av ett stödbelopp om sammanlagt 177 863 937 LIT), 119 593 700 LIT avseende företaget Perilli, 55 989 901 LIT avseende företaget Vizzari samt 7 923 300 LIT och 52 130 522 LIT avseende företaget Ol. Albanese.

- 34 Såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 36 i sitt förslag till avgörande, angående det stöd som utbetalats till fyra av de ovannämnda sju företagen, nämligen Valdolio, Vizzari, Ol. Albanese och OL. F. Ili. di Sensi, medgav den italienska regeringen vid den muntliga förhandlingen att dess talan beträffande de i detta sammanhang uppgivna utgifterna numera saknar föremål, eftersom kommissionen har beaktat just dessa belopp för räkenskapsåret 1995. Det återstår alltså att undersöka de belopp som förskötterats till de tre övriga företag som nämns av den italienska regeringen, nämligen P. I. O., Certo C. och Perilli.
- 35 Kommissionen har bestritt att dessa utgifter skall bäras av EUGFJ för räkenskapsåret 1992. I enlighet med artikel 1.3 i förordning nr 1723/72 hade kommissionen nämligen fastställt en tidsfrist för ingivande av bestyrkande handlingar som löpte ut den 28 februari 1995. Kommissionen beaktade inga handlingar som inte inkom i rätt tid.
- 36 Vad gäller uppgifterna om företagen P. I. O., Certo C. och Perilli, som de italienska myndigheterna inlämnat efter den 28 februari 1995, har kommissionen anfört följande. Sifferuppgifterna är delvis oklara och motsägelsefulla. Kommissionen kan därför varken dra slutsatsen att återbetalning faktiskt har skett eller företa en positiv justering till Italiens förmån vid avslutet av räkenskaperna för de följande räkenskapsåren. Den italienska regeringen har bestritt att det finns oklarheter eller motsägelser i handlingarna beträffande företagen P. I. O., Certo C. och Perilli. Den har dock inte lämnat någon bevisuppgift som skulle kunna ifrågasätta den rättsliga kvalifikationen av dessa omständigheter och de rättsföljder som kommissionen har ansett föreligga.

- 37 Det är tillräckligt att påpeka att det i förevarande fall står klart att tidsfristen enligt artikel 1.3 i förordning nr 1723/72 fastställdes av kommissionen till den 28 februari 1995. Eftersom den italienska regeringen inte har åberopat särskilda omständigheter för förseningen, kan de kompletterande uppgifter som den inlämnat efter denna dag inte anses ha inkommit i rätt tid (i fråga om tillställande av uppgifter efter utgången av en tidsfrist, utan att det förelegat särskilda omständigheter, se domarna av den 8 januari 1992 i mål C-197/90, Italien mot kommissionen, REG 1992, s. I-1, punkt 9, av den 22 juni 1993 i mål C-54/91, Tyskland mot kommissionen, REG 1993, s. I-3399, punkt 14 och av den 3 oktober 1996 i mål C-41/94, Tyskland mot kommissionen, REG 1996, s. I-4733, punkt 23).
- 38 Talan kan således inte vinna bifall på den grunden att de uppgifter som de italienska myndigheterna inlämnat för räkenskapsåret 1992 beträffande företagen Valdolio, P. I. O., Certo C., Ol. F. lli di Sensi, Perilli, Vizzari och Ol. Albanese inte har beaktats (den första delgrunden).
- 39 Den italienska regeringens andra delgrund avser det konsumtionsstöd för olivolja om 32 113 434 LIT som förskottrats till företaget Luccisano. Enligt den italienska regeringen borde detta belopp ha finansierats av EUGFJ för räkenskapsåret 1992, eftersom det var föremål för kvittning med andra fordringar.
- 40 I fråga om företaget Luccisano har kommissionen gjort gällande att de handlingar som den behöriga nationella myndigheten inlämnat före den 28 februari 1995 inte tillät kommissionen att dra slutsatsen att det uppgivna beloppet har återbetalats till EUGFJ. Kommissionen har uppgett att det först var genom en skrivelse av den 18 september 1995 som den behöriga nationella myndigheten underrättade den om att företaget Luccisano hade begärt att de stödbelopp som skulle återbetalas skulle

kvittas mot exigibla fordringar. Själva kvittningen skedde först genom ett dekret av den 15 december 1995. Kommissionen har tillagt att den för räkenskapsåret 1995 har beaktat de uppgifter som inlämnats såsom bevis beträffande räkenskapsåret 1992 efter utgången av den fastställda tidsfristen i den mån som den erhållit dessa uppgifter före den 15 oktober 1995, det vill säga den för bestyrkande handlingar beträffande räkenskapsåret 1995 gällande fristdagen.

- 41 Som anförts i punkt 37 ovan är det tillräckligt att påpeka att de italienska myndigheterna tillställde kommissionen handlingarna först efter det att den av kommissionen fastställda fristen löpt ut och att de inte heller har åberopat särskilda omständigheter som skulle kunna rättfärdiga förseningen.
- 42 Talan kan således inte heller vinna bifall på den grunden att de uppgifter som den italienska regeringen lämnat in för räkenskapsåret 1992 inte har beaktats (den andra delgrunden).
- 43 Den italienska regeringens andra grund rör det stöd om 175 839 700 LIT som förskotterats företaget Valle Picentino. Den italienska regeringen har hävdat att den säkerhet som ursprungligen ställdes av bolaget Valle Picentino rätteligen frisläpptes genom ett beslut av AIMA på grundval av uppgifter från det nationella kontrollorganet. Frisläppandet av denna säkerhet skedde därför, i motsats till vad kommissionen hävdat, inte i strid med artikel 11.3 i förordning nr 2677/85.
- 44 Det bör i detta hänseende klargöras att den italienska regeringen till en början i i sina skriftliga yttranden hänvisade till en rapport av Agecontrol av den 8 november 1990. I denna fastslogs att det inte förekommit oegentligheter eller försumlighet som skulle kunna utgöra hinder för att frisläppa säkerheten eller för att bevilja de begärda beloppen. Av detta hade den italienska regeringen dragit slutsatsen att denna säkerhet frisläpptes i enlighet med artikel 11.3 i förordning nr 2677/85.

- 45 Vid den muntliga förhandlingen ändrade den italienska regeringen emellertid sin ståndpunkt. Den medgav att man lämpligen inte skulle ha hänvisat till Agecontrols rapport från år 1990, som avsåg olivoljeregleringsåret 1988/1989, utan till dennas rapport från den 26 januari 1993, avseende regleringsåret 1991/1992. Den italienska regeringen har anfört att det nationella kontrollorganet i denna rapport visserligen konstaterat oegentligheter, dock enbart rörande ett belopp om 759 300 LIT, och att kontrollorganet i fråga om återstående belopp endast fastslog att det förelåg misstanke om bedrägeri. Den italienska regeringen har framhållit att AIMA, den behöriga nationella myndigheten, erhållit denna rapport efter det att den ursprungligen ställda säkerheten hade frisläppts. Den minsta giltighetstiden för säkerheten, som enligt artikel 11.2 i förordning nr 2677/85 är sex månader, hade vid den tidpunkten gått till ända.
- 46 Den italienska regeringen har slutligen gjort gällande att det i september 1993, på AIMA:s begäran, ställdes nya säkerheter när ett straffrättsligt förfarande inleddes mot företrädarna för bolaget Valle Picentino. Guardia di Finanza förmodade nämligen att nämnda bolag felaktigt hade uppburit stöd med ett belopp om mer än 7 miljarder LIT. Den fordran om 175 839 700 LIT som EUGFJ:s administration kräver täcks alltså fortfarande av en säkerhet, eftersom den är del av en fordran som är säkrad genom ett hypotek på bolagets fasta egendom för en summa om 5 900 000 000 LIT samt genom en bankgaranti som upprättats för ytterligare ett belopp om 1 531 926 352 LIT. Den italienska regeringen anser därför att den behöriga nationella myndigheten har handlat i överensstämmelse med föreskrifterna i förordning nr 2677/85.
- 47 Kommissionen har anfört att säkerheten enligt artikel 11.3 i förordning nr 2677/85 inte kan frisläppas förrän de behöriga nationella myndigheterna har godkänt rätten till stöd. Det framgår emellertid av Agecontrols rapport av år 1993 att det fanns allvarliga tvivel vad beträffar lagenligheten av företagets tillvägagångssätt. Agecontrol hävdar i sin rapport bland annat att det fanns misstankar om att det förekommit bedrägeri i form av fiktiva köp av olivolja. Enligt kommissionen borde AIMA efter mottagande av en sådan rapport ha begärt ytterligare utredning och uppskjutit frisläppandet av säkerheten. AIMA borde inte ha godkänt rätten till stöd, vilket enligt artikel 11.3 i förordning nr 2677/85 är en nödvändig förutsättning för att frisläppa säkerheter. Den ursprungligen ställda säkerheten borde således inte ha frisläppts. Denna slutsats ändras ingalunda av att det vid en senare tidpunkt ställdes nya säkerheter.

- 48 Det bör i detta hänseende erinras om att stödet, i enlighet med den allmänna principen i artikel 8 i förordning nr 3089/78, inte kan betalas ut förrän de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där förpackningen äger rum har kontrollerat att villkoren för beviljande av stöd är uppfyllda. Enligt artikel 11.1 i förordning 2677/85 kan stödbeloppet emellertid förskottas den berörda parten så snart denne överlämnar en ansökan om stöd, tillsammans med ett intyg som visar att en säkerhet motsvarande stödbeloppet har ställts. Det framgår av artikel 11.3 i samma förordning att när den behöriga myndigheten i medlemsstaten, på grundval av de uppgifter som det nationella organ som ansvarar för kontrollen av rätten till stöd lämnat i fråga om godkännande av rätt till stöd för varje godkänt företag, upptäcker oegentligheter, kan rätten till stöd inte erkännas och säkerheten skall förklaras vara förverkad i proportion till de kvantiteter som inte uppfyllde villkoren för stöd.
- 49 I föreliggande fall skall konstateras att kommissionen med rätta kom fram till att den säkerhet som ursprungligen ställdes av företaget Valle Picentino inte borde ha frisläppts av de behöriga nationella myndigheterna, eftersom det fanns allvarliga tvivel vad beträffar lagenligheten av företagets tillvägagångssätt.
- 50 Såsom generaladvokaten har anfört i punkt 51 i sitt förslag till avgörande, skall vidare påpekas att den omständigheten att det ställdes nya säkerheter efter det att den ursprungliga säkerheten hade frisläppts inte påverkar det förhållandet att de italienska myndigheterna har handlat i strid med artikel 11.3 i förordning nr 2677/85. Enligt denna bestämmelse förutsätts nämligen att förskottsbetalningen av konsumtionsstöd för olivolja täcks av en säkerhet ända till dess att rätten till stöd slutligt har godkänts.
- 51 Talan kan således inte bifallas på den grunden att beslutet att frisläppa den säkerhet som ursprungligen ställts av bolaget Valle Picentino var förenligt med bestämmelserna i förordning nr 2677/85.

- 52 Som tredje grund har den italienska regeringen bestritt kommissionens avgörande att förskotterade belopp om sammanlagt 8 530 112 463 LIT, som felaktigt skulle ha utbetalats i konsumtionsstöd för olivolja till trettio företag, inte skulle finansieras genom EUGFJ. Den italienska regeringen har gjort gällande att indrivningen av de belopp som skall återbetalas pågår och att det fortfarande finns säkerheter. Den italienska regeringen har förbehållit sig rätten att bevisa att nämnda säkerheter finns, men har inte förebringat någon bevisning i detta avseende.
- 53 Enligt kommissionen är den finansiella justeringen avseende det ovannämnda beloppet laglig. Den italienska regeringen har nämligen själv medgett att indrivningen ännu inte har avslutats, och den har inte ens i målet om ogiltigförklaring kunnat bevisa att de säkerheter som den påstår existerar verkligen finns. Enligt artikel 11.3 i förordning nr 2677/85 borde de behöriga nationella myndigheterna för övrigt ha förklarat att de har fått nämnda säkerheter.
- 54 I detta sammanhang skall erinras om domstolens fasta rättspraxis vad gäller fördelningen av bevisbördan när en medlemsstat yrkar att ett beslut av kommissionen om avslut av räkenskaper för EUGJF skall ogiltigförklaras.
- 55 När kommissionen vägrar att belasta EUGFJ med vissa utgifter på grund av att dessa orsakats av att en medlemsstat gjort sig skyldig till överträdelse av gemenskapsbestämmelser, åvilar det medlemsstaten att visa att villkoren är uppfyllda för att nämnda utgifter skall finansieras av EUGFJ (dom av den 24 mars 1988 i mål 347/85, Förenade Kungariket mot kommissionen, REG 1988, s. 1749, punkt 14, och av den 10 november 1993 i mål C-48/91, Nederländerna mot kommissionen, REG 1993, s. I-5611, punkt 16). Kommissionen är inte skyldig att på ett uttömmande sätt

visa att de uppgifter som medlemsstaterna har översänt är felaktiga; den behöver endast visa att det föreligger skäl för allvarligt och skäligt tvivel beträffande uppgifternas riktighet. Denna lättnad i bevisskyldigheten som åvilar kommissionen förklaras av att det är medlemsstaten som har lättast att samla in och kontrollera de uppgifter som är nödvändiga för att avsluta räkenskaperna för EUGFJ. Det åligger följaktligen medlemsstaten att så detaljerat och fullständigt som möjligt bevisa riktigheten av sina sifferuppgifter samt, i förekommande fall, felaktigheter i kommissionens beräkningar (domen i det ovannämnda målet Nederländerna mot kommissionen, punkt 17). Vid bestridande åvilar det kommissionen att bevisa att reglerna om den gemensamma organisationen av jordbruksmarknaderna har åsidosatts; sedan måste den berörda medlemsstaten visa att kommissionen har dragit oriktiga finansiella konsekvenser av nämnda åsidosättande (dom av den 19 februari 1991 i mål C-281/89, Italien mot kommissionen, REG 1991, s. I-347, punkt 19 och dom i det ovannämnda målet Nederländerna mot kommissionen, punkt 18).

- 56 I förevarande fall kan konstateras att den italienska regeringen har medgett att indrivningen av stödbeloppen i fråga ännu inte var avslutad, eftersom indrivningsförfarandena fortfarande pågick. Den italienska regeringen har dessutom påstått att det finns giltiga säkerheter, men har inte bevisat detta. Det skall därför fastslås att den italienska regeringen inte har visat att det var fel av kommissionen att anse att stödbeloppen inte var berättigade. Den tredje grunden skall således underkännas.
- 57 Den sista grund som den italienska regeringen har åberopat avser det förskottrade belopp om 98 827 589 LIT som betalats i konsumtionsstöd för olivolja till företaget Caruso Rosa. Den italienska regeringen har hävdat att det var förenligt med reglerna i artikel 11.3 i förordning nr 2677/85 att frisläppa de säkerheter som ställts av företaget Caruso Rosa. I en rapport daterad den 26 april 1993 nämns att Agecontrol misstänkte oegentligheter rörande detta företag, men att man inte hade lyckats att exakt fastställa det stödbelopp som utbetalats felaktigt. I brist på säkra uppgifter hade de nationella myndigheterna inte ansett det vara möjligt att innehålla ifrågasvarande säkerheter, som alltså frisläpptes. I den ytterligare utredning som därefter begärts av Guardia di Finanza har det enligt den italienska regeringen inte framkommit några nya uppgifter, varför den förlängning av säkerheten som kommissionen begärt skulle ha varit meningslös.

- 58 Kommissionen har mot detta invänt att säkerheterna inte borde ha frisläppts så länge kontrollförfarandena inte var avslutade, och att de italienska myndigheterna borde ha beslutat om en förlängning av dessa säkerheter i enlighet med artikel 12.2 i förordning nr 2677/85.
- 59 På denna punkt skall det erinras om att det följer av artikel 11.3 i förordning nr 2677/85 att villkoren för stödet inte är uppfyllda när det finns allvarliga misstankar om att det företag som ansökt om konsumtionsstöd för olivolja har förfarit bedrägligt och att det vid detta förhållande inte är möjligt att frisläppa den säkerhet som ställts av företaget för att erhålla förskott.
- 60 Talan kan således inte bifallas på den grunden att den av kommissionen företagna justeringen avseende det belopp som utbetalats till företaget Caruso Rosa är felaktig.
- 61 Av vad anförts följer att Republiken Italiens talan skall ogillas.

Rättegångskostnader

- 62 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att Republiken Italien skall ersätta rättegångskostnaderna. Då Republiken Italien har tappat målet, skall kommissionens yrkande bifallas.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

följande dom:

1) Talan ogillas.

2) Republiken Italien skall ersätta rättegångskostnaderna.

Jann

Gulmann

Edward

Sevón

Wathelet

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 18 mars 1999.

R. Grass

J.-P. Puissochet

Justitiesekreterare

Ordförande på femte avdelningen